

POSTANOWIENIE

Dnia 4 czerwca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Hofmański

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 4 czerwca 2014 r.

sprawy **S. W.**,

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w P. z dnia 27 czerwca 2013 roku,

zmieniającego w części wyrok Sądu Rejonowego w P. z dnia 20 grudnia 2011 r.

p o s t a n o w i ł

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,

**2. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć
skazanego S. W.**

UZASADNIENIE

Kasacja obrońcy okazała się być bezzasadna w stopniu oczywistym.

W kasacji zarzucono:

1. rażące naruszenie prawa materialnego, mające istotny wpływ na treść orzeczenia, to jest art. 276 k.k., poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji w zakresie, w jakim zakwalifikowano w nim czyny zarzucane S. W. w punktach 79, 83 i 126 aktu oskarżenia na podstawie przepisu powołanego w podstawie zarzutu, podczas gdy czyny te nie realizowały znamion strony przedmiotowej przestępstwa stypizowanego w art. 276 k.k., nie podlegały zatem subsumcji pod ten przepis ustawy karnej - w konsekwencji powyższego uchybienia czyny zarzucane w

punktach 79, 83 i 126 aktu oskarżenia (pkt XV wyroku sądu pierwszej instancji) nie zostały ujęte - choć powinny były - w ramy jednego ciągu przestępstw z czynami zarzucenymi w punktach 89 i 92 aktu oskarżenia (pkt XVIII wyroku sądu pierwszej I instancji), co z kolei spowodowało wymierzenie S. W. dwóch kar jednostkowych pozbawienia wolności (punkty XV i XVIII wyroku Sądu Rejonowego) - zamiast jednej;

2. rażąco naruszenie prawa materialnego, mające istotny wpływ na treść orzeczenia to jest art. 276 k.k., poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji w zakresie, w jakim zakwalifikowano w nim czyn zarzucany S. W. w punkcie 125 aktu oskarżenia na podstawie przepisu powołanego w podstawie zarzutu, podczas gdy czyn ten nie realizował znamion strony przedmiotowej przestępstwa stypizowanego w art. 276 k.k., nie podlegał zatem subsumcji pod ten przepis ustawy karnej - w konsekwencji powyższego uchybienia czyn zarzucany w punkcie 125 aktu oskarżenia (a przypisane w punkcie XX wyroku sądu pierwszej instancji) nie został ujęty - choć powinien był - w ramy jednego ciągu przestępstw z czynami przypisanymi w punkcie XXI wyroku sądu pierwszej instancji, co z kolei spowodowało wymierzenie S. W. dwóch, kar jednostkowych pozbawienia wolności (punkty XX i XXI wyroku Sądu Rejonowego) - zamiast jednej;
3. obrazę przepisów postępowania mającą istotny wpływ na jego treść, to jest art. 438 pkt 2 k.p.k. w zw. art. 2 § 2 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. w zw. z art. 193 § 1 k.p.k., a to poprzez utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji, pomimo, iż postępowanie dowodowe poprzedzające jego wydanie było niekompletne i zawierało istotne braki, w szczególności nie powołano biegłego z zakresu wyceny ruchomości w celu ustalenia rzeczywistej wartości rzeczy, jakie zostały skradzione w ramach czynów zarzucanych oskarżonym i oparto się w tym zakresie wyłącznie na wyliczeniu podanym przez samych pokrzywdzonych; w konsekwencji powyższego uchybienia na oskarżonego S. W. nałożono – tytułem środka karnego - obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem oraz orzeczono od niego odszkodowanie na podstawie art. 415 § 4 k.p.k., pomimo, iż nie zostało w ogóle ustalone, jak kształtowała się rzeczywista wysokość szkody.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca wniósł o uchylenie orzeczenia Sądu odwoławczego w zaskarżonej części oraz przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania .

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Przede wszystkim zauważyć należy, że autor kasacji zdaje się nie do końca poprawnie postrzegać rolę nadzwyczajnego środka zaskarżenia, jakim jest kasacja. W szczególności przypomnieć wypada, że kasacja jest środkiem zaskarżenia służącym kontroli poprawności postępowania odwoławczego i zasadniczo niedopuszczalne jest podnoszenie w kasacji uchybień, które miały miejsce w postępowaniu przed sądem I instancji. Skarga wniesiona w przedmiotowej sprawie w niewielkim zakresie odnosi się do wad postępowania odwoławczego, przede wszystkim zaś zmierza do ponownego zakwestionowania prawidłowości dokonanych przez Sąd *meriti* – a przy tym w pełni zaakceptowanej w wyniku kontroli odwoławczej przez Sąd Okręgowy – ustaleń faktycznych. Także zarzuty naruszenia prawa materialnego, poprzez błędną kwalifikację prawną niektórych przypisanych skazanemu czynów, odnoszą się do postępowania Sądu I instancji, gdyż to ten Sąd takiej kwalifikacji dokonywał. Zadaniem Sądu odwoławczego nie było ponowne kwalifikowanie przypisanych skazanemu czynów, lecz kontrola poprawności postępowania Sądu I instancji, jednakże kasacja nie zawiera zarzutów nieprawidłowej kontroli odwoławczej. Zważyć należy, że postępowanie kasacyjne nie może stanowić powtórzenia postępowania odwoławczego i nie jest swego rodzaju „trzecią instancją”, która służyć ma kolejnemu weryfikowaniu poprawności postępowania Sądu I instancji.

Z tych powodów nie mogły okazać się skuteczne zarzuty w pkt 1 i 2 kasacji. Podobnie rzecz ma się jeśli chodzi o zarzut w pkt 3 kasacji, będący w istocie powtórzeniem zarzutu z pkt C apelacji – został on rozważony poprawnie i przekonująco przez Sąd odwoławczy na s. 18-19 uzasadnienia wyroku.

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji.

